

— Da. Și io. Îmi iese spuzeală.

— Și ție?

— Aoleu... mă umplu! dădu din mână a lehamite Vasile și plescăi. Parcă m-a luat fomița.

— Și pă mine, își masă burta Ciprian. Tu vii de aproape. Da io... n-am mai mâncat de azi-dimineață, de când am plecat.

— Păi, cât ai făcut de la Cluj? N-ai dat semnal să ai șosea liberă?

— Ba da. Două ore am făcut.

— Ai dat cox?

— Nah. Pe automat. Io m-am băgat la un joc-pasiune pe bancheta din spate, zise Ciprian și-și masă mădularul prin ȋtari.

— Al drecu'! îl sorbi din ochi Vasile. Ai avut și Guriță?

— Cum să nu! Nu plec la drum fără două-trei Gurițe.

— Așa, tati! Așa se face!

— Păi!

— I-am prins și io pă ai mei cu un joc-pasiune nivel 5.

— Unde, Vasilică tată?

— În Gruiu.

— La porcari?

— Păi, da?

— A dracului e pielea pă ei! Cum fac ei rost de orice. I-ai plesnit?

— Nu. Îs băieți buni. Trag tare. Le-am tăiat MioRețeaua două zile.

— Bun și așa. Să se-nvețe. Io p-ai mei îi plesnesc. Nu stau la discuționes. Ai greșit? Zbang! Ți-am biciuit porcu'. Îi am pă unii la o fermă de lângă Alba... numa' greșit îmi calcă. La două-trei zile sunt la ei. Ce-ați făcut, bagabonților? Ia, hai la fermă. Nu-i porc nebiciuit prin șoproanele alea. Stai să-ți arăt. Alexuța, 'ai încoa'!

Drona Călușarului Transilvaniei învie, își porni elicele și se desprinse de pe cuier. Zbură și înțepeni deasupra mesei de piatră.

— Filmuleț. Ieri. Plesneală. Cugir.

Din carcasa de plastic-ușor-ca-aerul țâșni înregistrarea. Pe masa rotundă filmul începu.

— N-are sonor? se miră Vasile.

— N-are, băga-mi-aș pula! Tre' s-o duc la reparat! Ia uite ce le-am dat! zise Ciprian fericit.

Pe suprafața circulară a mesei, imaginile derulate fără sunet îl înfățișau pe Călușarul Transilvaniei biciuind trei porci închiși într-un țarc. Biciul lăsa urme roșii pe pielea porcilor. Lângă țarc, căzuți în genunchi și plângând, trei porcari își jeleau animalele biciuite. Unul din porci căzu pe genunchii din față și rămase așa, într-o aplecare de dinaintea morții.

— P-ăsta l-am terminat! zise mândru Ciprian și continuă să privească scena.

Porcul primea bici după bici. Călușarul lovea bine țintit. Energic. Nu obosea. Porcul căzu pe o parte. Închise ochii. Călușarul continua să-l biciuiască.

— Nu mai! Nu mai! strigă Vasile și-și duse mâna la ochi. Oprește, oprește!

— Alexuța, stop! Fugi de aici, porunci Ciprian.

Drona întrerupsese fasciculul proiecției, își luă zborul și se atârna în cuier. Ciprian se ridică de pe scaunul de piatră și se așeză lângă Vasile, care plângea acum în hohote. Îl strânse în brațe. Îl mângâie.

— Gata, Vasilică tată, gata! Am uitat că tu nu faci Plesneală. Iartă-mă. Gata, nu mai arată băiatu' nimic. Dă să te țuc!

Vasile își ridică fața buhăită de plâns din cămașa lui Ciprian. Călușarul Transilvaniei îi cuprinse fălcile între palme, se apropie și-l pupă apăsător pe buze. Vasile mai horcăi puțin și-și reveni. Își vârî mâna sub brâu. Îi ghiorțăiau mâțele.

— Mi-e fomiță rău! zise el și își încheie plânsul cu un sughiț.

— Da. M-a luat rău și pe mine. Ce dracu' faci așa? de întârzie atât? se enervă Ciprian și își privi ceasul tatuat pe încheietura mâinii stângi.

Secundele se schimbau pulsând pe pielea Călușarului.

Un nou pârț reverberă între bolțile salonului. Apoi încă unul, prelung și gros. Ciprian țâșni în poziție de drepti. Vasile nu se ridică. Îl calmă zicându-i:

— Are un coșmar. Încă doarme. Stai jos.

Ciprian se destinse și se așeză. Scoase din brâu o biluță-de-foi și o zdrobi între degete, în dreptul

nărilor. Biluța făcu un mic poc, se sparse și un nor de fum îi înconjură capul. Călușarul începu să tragă pe nări fumul care se strânsese într-o formă sferică fix în jurul țestei. Cu casca de fum pe cap, Ciprian sorbea din jurul lui pelicula de tutun. Fumul îi intra pe nări, îi ieșea pe gură și invers. Ochii i se înroșiseră. Fuma liniștit. Se uită la ceasul tatuat pe încheietură. După cinci minute trase puternic fumul pe gură. Pieptul i se umflă și fumul fu supt în plămâni. Ciprian expiră aer curat. Era satisfăcut. Fumul rămăsese în el.

— Ce-ți mai place să bei tutun! îl dojeni Vasile. La a câta pereche de plămâni ești?

— A treia! zise Ciprian cu mândrie și-și pârâi vertebrele cervicale.

— Al drecu! zâmbi Vasile. Sper că nu tot dintr-un Pietrain.

— Nu, tăticule, m-am lecuit! Dracu' știa atunci ce plămâni proști dau Pietrainii? Noroc că s-au prins băieții de jos. Perechea de acum e dintr-un Hampshire de toată frumusețea, zise Ciprian și-și lovi demonstrativ pieptul cu palmele.

— Și ai mei la fel! Hampshire, zise Vasile și-și încordă pectoralii.

— La memeacă? întrebă Ciprian.

— Marele Alb, ce altceva... răspunse flegmatic Vasile și își mângâie cicatricea de pe frunte.

— Așa, tati. Știe băiatu'!

— Hai să-ți zic una. Da' nu mai zici. E zvon de la băieții de jos. Din interior. Am și io o relație acolo...

— Ia zi.

— Da' mucle! zise Vasile și-și duse degetul arătător în dreptul buzelor.

— Hai, bă, Vasilică tată, de când ne știm noi...

— Fii atent. Duroc. Pentru maț. Știi că ai probleme...

— Duroc? Maț? Au găsit gazdă pentru maț? tresări Ciprian.

— Șșșș. Mai încet. Știi că lui taica nu-i place să audă că avem șpârle cu băieții de jos. Sunt ai lui. Toți. Mai ales de când i-a fugit ăla. Da' mai ne împrietenim și noi, ne mai dăm unu' altuia, că suntem oameni, nu?

— Toarnă lin!

— Mie mi-a făcut băiatu' ăsta o gazdă pentru coite. A crescut porcușorul de coite într-o scroafă din subteran. Nu incubatoare. Nu plasticăraie. Original, tati. Într-o scroafă de la minus nouă. Eco. Naturel. Pe șest. Cum l-a fătat, mi l-a dat. S-a făcut mare. De un an îl am. Îl cresc pe ascuns într-o casă din Gruiu. I-am găsit și muiere. Știi tu, că de când cu lupta aia...

— Săracu' de tine, știu ce-ai pățit, zise Ciprian și-și strecură mâna între picioarele lui Vasile.

Vasile oftă. Se lăsă mângâiat de mâna lui Ciprian.

— Și zici că ai pe un băiat în laboratoare? Să nu dea dracului buleală, ca la taica. Nu i s-au prins corzile vocale, sărăcuțu'... Io în locu' lui nu mă riscam să-mi bage în gât corzi vocale de vier fără să le încerce pe alți o sută înainte...

— Un Savant de la minus opt. E mai zbanghiu, așa. Îi place să experimenteze, știi ce zic?

— Și ce-i dai?

— Jocuri-pasiune, tati. E mort după jocuri.

— Atât?

— Și-un țuc apăsător.

— Bun așa. Și zici că-ncearcă să combine intestinul gros într-un Duruc?

— Nu că-ncearcă. I-a reușit. Mi-a zis mie.

— Păi, bă, Vasilică tată, îi aduc un sac cu jocuri!

— Aici e buba, Cipriane. Al nostru nu acceptă decât jocuri nivel 6.

— Bă, dă-l dracu'!

— Mă-nchin! Să moară Țiți dacă te mint.

— Cam mult...

— Știu. Și io mi-am rupt de la inimă să-i dau.

— Câte i-ai dat până acum?

— Două.

— Bă, ești nebun? Adică tu anu' ăsta n-ai mai băgat nimic?

— Nimic!

— Ești barosan! Bravo ție! Mă mai gândesc. Mă cac io la cinci zile și dau mațele să plesnească-n mine, da' parcă n-aș da un supozitor de șase pe un maț nou. N-aș da!

— Bă, io ți-am zis. Da' să nu torni mai departe. Mucles, da?

— Mucles, tati! zise Ciprian și-și făcu semnul fermoarului tras în dreptul gurii.